

Hồi 13

Khủng Bố Nơi Rừng Sâu

Bất ngờ...

Một tiếng bịch vang lên. Đặng Tiểu Nhân đã ngã phịch xuống đất tay chân chống ngược lên trời.

Thần Dao Trịnh Chính Nhân và Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu nhẹ nhàng tung mình bay xuống trước mặt Đặng Tiểu Nhân, rồi ngồi xổm xuống ngay chỗ đó đôi mắt nhìn chàng không chớp, bỗng chợt cất tiếng cười hì hì nói với chàng:

- Bây giờ mi đã biết sự lợi hại của U Minh Thu Hồn Chương chưa?

Các huyết đạo của Đặng Tiểu Nhân bị khống chế, thân hình không thể nào cử động, đôi mắt không ngừng chuyển động nhìn đắm đắm vào khuôn mặt hai người đối diện hồi lâu rồi miệng không ngớt lẩm bẩm:

- Yêu pháp, tà thuật, nhất định là yêu pháp, tà thuật.

Thần Dao Trịnh Chính Nhân cãi lại:

- Không phải, đó là võ công.

Đôi mắt của chàng tròn xoe kinh ngạc đôi mày nhăn lại mở miệng la lớn:

- Ta không tin, mau giải khai huyết đạo cho ta. Chúng ta thử lại lần nữa xem sao.

Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu cười ha ha nói:

- Làm lại à, làm lại thì mất linh rồi.

Đặng Tiểu Nhân ngơ ngác, không hiểu hỏi lại:

- Cái gì? Thử lại thì mất linh sao?

Trịnh Chính Nhân mỉm cười nói:

- Tiểu huynh đệ, ngươi hãy nói thật đi, cái ngón này có phải loại võ công có một không hai trên đời, thiên hạ vô địch không?

Đặng Tiểu Nhân im lặng suy nghĩ hồi lâu, rồi mới từ từ đáp:

- Cũng được, nhưng mà bởi vì ta không cách nào phòng bị làm sao có thể hoàn thủ cho được.

Trịnh Chính Nhân nói tiếp:

- Vậy thì... người... người có muốn học không?

Đặng Tiểu Nhân không hề suy nghĩ trả lời ngay tức khắc:

- Học!

Trịnh Chính Nhân nhìn Đặng Tiểu Nhân rồi nghiêm giọng hỏi:

- Tại sao vậy?

Đặng Tiểu Nhân nhè nhẹ thở dài nói:

- Ta vốn không thích động võ với người ta, càng không thích sát nhân lưu huyết, nhưng nhân sinh có nhiều sự tình khiến cho người ta không thể tự do theo ý mình, nếu như ta học được loại võ công này thì chẳng những không phải sát nhân lưu huyết liều mạng tìm cái chết, bởi vì chỉ cần vung tay một cái vô cùng nhẹ nhàng là địch nhân phải nằm ngay xuống. Đây chẳng phải là tuyệt vời hay sao?

Thần Dao Trịnh Chính Nhân gật đầu tán đồng giong tay giải khai tất cả huyết đạo trên người Đặng Tiểu Nhân bị phong tỏa.

Đặng Tiểu Nhân đứng bật dậy cười nói:

- Cái tên U Minh Thu Hồn Chuồng nghe khủng khiếp quá, nhị vị có thể đổi cho nó một cái tên khác, danh xưng nghe dễ chịu hơn một chút không?

Thần Dao Trịnh Chính Nhân cười ha hả đáp:

- Cái loại võ công này cho đến bây giờ cũng chưa có danh xưng, cái tên U Minh Thu Hồn Chuồng là do ta nói đại ra đó thôi.

Đặng Tiểu Nhân gật đầu hài lòng rồi nghiêm giọng hỏi:

- Học cái loại võ công này tốn hết bao lâu?

Quý Ảnh Tử Sở Bưu ngó Thần Dao Trịnh Chính Nhân trầm ngâm hồi lâu chưa muốn trả lời.

Đặng Tiểu Nhân chậm chậm cất tiếng:

- Phải chăng rất lâu à? Cho dù bao lâu ta cũng phải học.

Thần Dao Trịnh Chính Nhân nghiêm chỉnh đáp:

- Chỉ cần nửa giờ là đủ.

Đặng Tiểu Nhân suýt nữa nhảy dựng lên nắm lấy tay ông ta nói không kịp thở:

- Người nói cái gì?

Thần Dao Trịnh Chính Nhân điềm nhiên cười nói:

- Đối với một kẻ thông minh như người e rằng không cần tới nửa giờ, bởi vì thực ra đây không phải là võ công, người nào cũng hiểu kẻ nào cũng biết, bất quá chỉ do không ai nghĩ tới, cũng chẳng có ai ngờ đến mà thôi.

Đặng Tiểu Nhân vội vàng nói:

- Nói mau, đừng có vòng vo dài dòng vô ích.

Thần Dao Trịnh Chính Nhân cười bảo:

- Khí huyết trong thân mình mỗi người lưu chuyển tuần hoàn trong cơ thể không lúc nào dừng. Chỉ cần người tính toán đúng lúc và khi các bộ phận khí huyết đang luân chuyển, dùng sức ấn nhẹ một cái khí huyết lập tức sẽ bị ngưng trệ...

Đặng Tiểu Nhân chợt hiểu ra mọi sự bèn cười ha hả nói:

- Hèn chi mà lúc này lão ca cứ ngửa mặt nhìn trời hoài, thì ra là đợi đến đúng giờ phải không?

Trịnh Chính Nhân gật đầu nói:

- Không sai! Cái tiểu xảo nhỏ mọn này đối với người khác mà nói chẳng có ích lợi gì cả nhưng đối với Đặng huynh đệ đây chỉ cần vận dụng khéo léo thì cho dù võ công của đối phương cao tới đâu, cũng phải phủ phục xuống đất vâng mệnh tự nguyện xin làm thủ hạ cho người lập tức.

Đặng Tiểu Nhân cúi mình xuống đất luôn miệng cảm tạ.

Đối với các võ học tuyệt thế chàng chưa hề có thái độ như vậy, thế mà đối với cái tiểu xảo nhỏ mọn không đáng gọi là võ công này chàng lại có thái độ trân trọng như vậy, thật là một điều quái dị không sao hiểu nổi.

Đặng Tiểu Nhân chớp mắt một cái rồi cười nói:

- Nhị vị lão ca chúng ta gọi cái loại công phu này là Điểm Huyết Tuyệt Mạch Đại Pháp được chứ?

Thần Dao Trịnh Chính Nhân cùng với Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu cất tiếng cười vô cùng sáng khoái:

- Tốt lắm! Nghe cũng êm tai quá chừng.

oOo

Đêm khuya vắng lặng không một tiếng người.

Vạn vật đều chìm trong bầu khí tĩnh mịch.

Trong tạp viện lớn ở phía bắc Hạ Oa Tự tại một gian nhà nằm dựa vào góc trong cùng của cái tạp viện này có ánh đèn vàng vọt hắt ra, trên miếng giấy dán cửa sổ hiện lên ba bóng người đang lay động dường như họ đang ngồi uống rượu.

Ba người này chính là chính là ba nhân vật trong Thiên Kiều Bát Quái đó là Khoái Thu Lưu, Hồ lão đạo, Phi Phi Phi.

Đây là tư gia của Hồ lão đạo, Khoái Thu Lưu và Phi Phi Phi diễn trò xong vội vã đến đây, thần sắc ba người có vẻ nghiêm trọng tựa hồ như sắp có đại sự phát sinh.

Một thoáng trầm mặc.

Khoái Thu Lưu hạ thấp giọng nói nhỏ:

- Gần đây dấu chân của bọn cầu lang trong Bát Kỳ Môn và Đại Nội cận vệ suốt ngày quần đi quần lại ở Thiên Kiều, lẽ nào các người không phát hiện ra.

Phi Phi Phi ngửa cổ uống cạn chén rượu rồi chậm chậm bảo:

- Người cho rằng cái lũ chó chết ấy lại đó để kiểm chúng ta sao?

Khoái Thu Lưu gật đầu nói:

- Có thể như vậy.

Hồ lão đạo vừa cầm chén rượu vừa nói:

- Không thể có điều này, hai mươi mấy năm qua chúng ta đã mai danh ẩn tích không hề xuất đầu lộ diện, ở thành Bắc Kinh này cũng không ai biết được gốc gác lai lịch của bọn ta. Lẽ nào có thể...

Khoái Thu Lưu cất giọng nói tiếp:

- Người đừng quên rằng tiểu tử đó đã làm náo động Tế Nam phủ, nghe nói Sơn Đông Tuần Vũ Tiền Quyết vừa thấy miếng Kim bài trong tay hắn lập tức quỳ mọp xuống đất cúi đầu xưng hô "vạn tuế", chuyện lớn như vậy chẳng lẽ người trong cung phủ Bắc Kinh không biết hay sao?

Phi Phi Phi rúng động tâm thần lia lịa gạt đầu đồng tình.

Hồ lão đạo không cho là phải, liền nói với hai người:

- Tiểu tử tuy gần gũi chúng ta như vậy nhưng hành động cực kỳ cẩn mật, ngoại nhân làm sao có thể biết được?

Khoái Thu Lưu đưa mắt liếc lão Hồ một cái rồi nói:

- Tục ngữ có câu "rừng có mạch vách có tai" không việc gì có thể giấu kín hoàn toàn được cả. Ta lo rằng...

Hồ lão đạo tính tình vô cùng nóng nảy, đôi mắt tròn xoe lượn lên rồi vỗ bàn một cái, trầm giọng nói lại câu tục ngữ:

- Quả thật rừng có mạch vách có tai, ta cũng lo...

Khoái Thu Lưu trợn mắt nhìn Hồ lão đạo rồi lạnh lùng cất giọng:

- Chúa công muốn giết Hoàng Lịch có thể nói dễ như trở bàn tay, không hiểu tại sao chúa công không đụng tới hắn...

Hồ lão đạo đỏ mặt xấu hổ từ từ cúi đầu xuống.

Phi Phi Phi nhẹ nhàng nói với Khoái Thu Lưu:

- Chúa công bảo khi số Mãn Thanh chưa tận, quốc thể chính thịnh, Hoàng Lịch lại là một Hoàng đế tốt, giết chết Hoàng Lịch ta chỉ khiến cho dân chúng trăm họ, bách tính lầm than, triều chính hỗn loạn gây xáo trộn trong thiên hạ, có phải không?

Khoái Thu Lưu liền tục gạt đầu, miệng đáp:

- Phải!

Phi Phi Phi nâng chén rượu mời tất cả cùng uống cạn rồi tiếp tục nói:

- Đừng nên hấp tấp nóng vội, sự tình có lẽ không tồi tệ như chúng ta nghĩ đâu.

Khoái Thu Lưu thở hắt ra một tiếng rồi nói:

- Ta cũng mong như thế, nghe Hứa Yến Sơn nói cái lão... lão Cung tiên sinh đã nghi ngờ về lai lịch hành tung của tiểu tử...

Thần sắc của Hồ lão đạo đột nhiên biến đổi, dường như chợt nhớ ra sự việc gì miệng cứ lẩm bẩm nói:

- Hồng rồi!

Phi Phi Phi vội vàng truy vấn:

- Có việc gì mà ngươi kinh hoảng thất sắc như vậy? Có chuyện gì hãy nói mau ra chỗ để người ta nóng ruột chờ đợi như vậy.

Hồ lão đạo lắp bắp nói không ra hơi:

- Tiểu tử đến Thiên Kiều vào buổi xế trưa để gặp ta, lúc sắp từ biệt trở về có hỏi ta đường đi đến Mâu Sơn như thế nào? Ngươi... các ngươi xem... hắn có thể lên núi Mâu Sơn để tế lễ Sùng Trinh Hoàng đế không?

Khoái Thu Lưu suy nghĩ hồi lâu rồi gật đầu trả lời:

- Rất có thể...

Hồ lão đạo im lặng không nói giờ tay rút thanh liễu diệp đao cắm trên vách, rồi nhẹ nhàng gỡ cung tên đang treo trên tường xuống co giò định chạy ra ngoài.

Khoái Thu Lưu lạnh lẽo vươn cánh tay phải nhanh như điện chụp vào cổ tay của Hồ lão đạo nơi huyết Mạch Môn trầm giọng quát khẽ:

- Ngươi đi đâu?

Hồ lão đạo giương đôi mắt giận dữ nhìn Khoái Thu Lưu giọng nói có phần bất mãn:

- Mâu Sơn, hừ các ngươi ngồi đây bình chân như vại tựa như không có việc gì xảy ra, giả sử thiếu chủ gặp chuyện nguy hiểm đến tính mạng, thử xem các ngươi ăn nói ra sao với chúa công và người trong thiên hạ?

Khoái Thu Lưu nghiêm giọng bảo:

- Ngươi hãy bình tĩnh một chút, già mấy chục tuổi rồi tính tình vẫn như con nít nóng nảy hấp tấp vô cùng, động một chút là cuống cuống cả lên. Tiểu tử đó cũng chẳng phải là kẻ tầm thường. Nếu như không có gì xảy ra chúng ta đến đó cũng phí công vô ích lại còn khiến bọn chó Mãn Thanh nắm được chúng có, ngươi nghĩ xem chừng đó chúng ta làm sao có thể sinh sống ở Bắc Kinh này nữa?

Hồ lão đạo chợt ngăn người ra, giọng nói có vẻ bất an:

- Lẽ nào chúng ta ngồi im đó giương mắt nhìn tiểu tử một mình xông vào chốn hiểm nguy như vậy?

Khoái Thu Lưu mỉm cười, nói nhỏ:

- Cho dù chuyện rắc rối có xảy ra chẳng nữa cũng chưa chắc đã nguy hại tới tính mạng hần.

Phi Phi Phi không hiểu bèn hỏi:

- Người nói sao?

Khoái Thu Lưu chậm chạp lên tiếng bảo:

- Chính là nhờ miếng Kim bài có trong tay hần, ngoài đương kim Hoàng đế Hoàng Lịch ra khắp trong thiên hạ còn ai dám động tới hần.

Lão Hồ cười hì hì mặt lại đỏ lên ngượng ngập nói với Khoái Thu Lưu:

- Hà! Cái đầu người cũng dễ sai khiến đó chứ, ta thiết là ngu muội, cái đầu rượu này nghĩ mãi không ra. Vậy... vậy thì chúng ta cứ yên tâm ngồi đây uống rượu, phải tay mặc kệ không phải lo.

Khoái Thu Lưu gật đầu nói:

- Đương nhiên rồi, đêm nay ai lo việc bảo hộ an toàn cho tiểu tử đó?

Phi Phi Phi vội đáp:

- Hứa Yến Sơn.

Khoái Thu Lưu nói với Phi Phi Phi:

- Người đi báo cho mấy huynh đệ kia biết, ta và Hồ lão đạo đi kiểm Hứa Yến Sơn. Bọn ta hẹn gặp ở trước Đao Tiên phủ của lão Vương Ma Tử có lẽ giờ này tiểu tử còn đang ngủ say nơi khách điếm.

- Không cần đi, bốn huynh đệ kia đang ở bên ngoài Thần Vũ môn sắp sửa lên núi rồi.

Hứa Yến Sơn vừa nói vừa bước vào phòng đoạn tiếp tục cất giọng nói gấp gáp:

- Nhanh lên, chúng mình theo ngõ hẻm Nam La khẩu đến đó.

Hồ lão đạo quay người thổi tắt ngọn đèn, thuận tay đóng chặt cửa phòng, tiếp đó bốn người nhẹ nhàng tung mình phi thân lên mái ngói trong phút chốc đã mất tăm mất tích không bóng không hình.

oOo

Mâu Sơn nằm ở phía ngoài Thần Vũ môn trong thành Bắc Kinh, đỉnh núi không cao, khí thế của nó cũng không lấy gì hùng vĩ cho lắm, bởi vì nơi đây là chỗ Sùng Trinh Hoàng đế Minh Tử Tông Chu Do Kiêm đã tuần tiết vì mối nhục quốc hận.

Mâu Sơn lại có một tên khác là Canh Sơn nhưng từ lúc Sùng Trinh Hoàng đế treo cổ tự vẫn đến nay người đời gọi đó là Vạn Tuế Sơn.

Sau khi quân Mãn Thanh xâm nhập vào Trung Nguyên sợ rằng bách tích thất lại nhớ đến người, lòng sẽ hoài niệm cố chủ, kích động nhân tâm phản Thanh phục Minh, nên coi Mâu Sơn là cấm địa. Lại phái binh lính canh giữ nghiêm ngặt, bất luận kẻ nào dám bén mảng tới đây đều bị giết chết.

Phía trên đỉnh núi có đặt một chiếc Tam Tôn đại đồng chung bên cạnh chiếc đồng chung này có để một chiếc Nhật Nguyệt nghi dùng bóng nắng để định ra thời khắc một cách chính xác.

Ngay vào lúc chính Ngọ, đại đồng chung vang lên ba tiếng. Thanh âm vang động khắp thành nên được gọi là Ngọ Chung. Trên đỉnh núi phía trước đại đồng chung có một ngôi Thọ Hoàng đình, phía trước ngôi Thọ Hoàng đình có một cây cổ thụ. Sùng Trinh Hoàng đế đã tự tuần tiết nơi cây này, người đời sau gọi nó là Tội Thụ.

Tương truyền khi Sùng Trinh Hoàng đế thất cố tuần tiết vì nước, tóc rũ xuống mặt, trên thân mình mặc chiếc lam bào phía trong vật áo có một tờ di chiếu huyết thư dùng máu từ ngón tay trích ra mà viết thành, nét chữ run run nhưng vẫn dễ dàng đọc được. Thư viết:

“Trẫm tài hèn đức bạc, trời xanh bắt tội, khiến cho nghịch tặc vào kinh sư, các chư thần hãy tha thứ cho trẫm. Trẫm chết không còn mặt mũi nào diện kiến tiên vương nơi cửu tuyền nên vô cùng xấu hổ, tự bỏ áo mão lấy tóc phủ mặt, tặc tử có phân thân trẫm cũng được, đừng nên sát hại lương dân.”

oOo

Gió khuya lạnh lẽo thổi tới lá cây xao xác lay động.

Tiếng chim ăn đêm vang vọng khuấy động thêm đêm khuya tịch mịch.

Ánh sao bóng nguyệt tỏa chiếu phát ra một thứ ánh sáng mờ ảo, dưới ánh trăng chỉ thấy một cái bóng người mờ nhạt đang đứng dưới chân núi đưa mắt dò xét nhìn lên bỗng nhiên người này vừa cúi thấp người thu thế, thân hình đã nhẹ nhàng như làn gió thoảng bay vút lên theo sườn núi.

Người này thi triển khinh công cực kỳ nhanh lẹ trong nháy mắt đã đến đỉnh núi Mâu Sơn mà không một ai có thể nhìn thấy. Cho dù có kẻ nhìn thấy cũng nghĩ rằng đó chỉ là một luồng bạch quang huyền ảo tựa như lưu tinh xạ nguyệt nhanh lẹ vô cùng chớp mắt đã không còn thấy nữa.

Tiếng trống điểm canh vang lên từng hồi.

Trời vừa mới chuyển sang canh ba.

Ngay trước cổng sơn môn trên núi Mâu Sơn đột nhiên xuất hiện một cái bóng trắng, một thiếu niên dáng vẻ anh tuấn mình mặc một chiếc trường y màu trắng.

Chỉ thấy thiếu niên đứng ngậy tại đó tựa như một cây bạch thụ im lìm bất động, hồi lâu mới bắt đầu nhẹ nhàng thở dài một tiếng trong miệng lẩm bẩm:

- Quốc phá sơn hà tại... ôi thế nước đã tan, sông núi vẫn tồn tại, ta... ta thật uất hận...

Thanh âm phát ra vô cùng nhỏ, đến nỗi ngoại trừ bản thân chẳng ai có thể nghe được những lời chàng đã thốt ra.

Bất ngờ...

Bóng người mau lẹ lướt qua, thân ảnh chàng thiếu niên đã nhanh như điện xẹt nhẹ như sợi tơ mong manh đáp xuống phía trước Thọ Hoàng đình.

Khoảng cách nơi chàng đứng trước đó so với đây ít nhất phải hơn trăm trượng, thuật khinh công như vậy thật là kinh thế hải tục, thật hiếm thấy trong giới võ lâm.

Không trách được, ngay cả những Cẩm vệ quân và những tên Đại Nội cận vệ âm thầm mai phục trong bóng tối nhìn thấy cũng phải trợn mắt há miệng kinh sợ thần sắc liên tục biến đổi.

Người này không phải ai xa lạ mà chính là Đặng Tiểu Nhân, trí tuệ cao siêu hơn người, thông minh tuyệt đỉnh, tài năng xuất thế.

Đặng Tiểu Nhân nhẹ nhàng tung mình, người đã bay xuống phía trước cây Tội Thụ đốt giấy thiêu hương chậm chậm cúi đầu lễ bái cung kính phủ phục xuống đất lạy ba cái rồi từ từ đứng lên.

Đặng Tiểu Nhân nghe nói Mâu Sơn được canh gác cực kỳ nghiêm cẩn, từ khi quân Mãn Thanh nhập quan vào Trung Nguyên liền coi nơi này là một vùng cấm địa, nhưng từ lúc lên núi cho đến bây giờ thủy chung vẫn không thấy ai xuất hiện ngăn trở hành động của mình, khiến cho chàng không khỏi cảm thấy thập phần quái dị.

Chính trong lúc chàng trầm nghĩ như vậy, bỗng nghe tiếng ám khí từ phía sau lưng bay vút đến âm thầm nhằm ngay huyệt Mệnh Môn của chàng phóng tới.

Tiếp đó chàng nghe thấy có tiếng người trong bóng tối quát:

- Cuồng đồ to gan lớn mật, dám lợi dụng đêm khuya xông vào nơi cấm địa, còn không chịu nhanh chóng nạp mạng cho ta sao?

Đặng Tiểu Nhân đồng tai nghe ngóng khắp tám hướng, nghe gió đoán hơi biết rằng ám khí đang phóng tới có hình dáng rất nhỏ bé, nhất định phải là những thứ như độc châm hoặc độc sa. Trong lòng nghĩ rằng kẻ này võ công không phải là hạng tầm thường, có thể cách không điểm huyệt, phóng ám khí trong lúc tối đen như vậy, hơn nữa lại nhận rõ các huyệt đạo trên người đối phương không sai chút nào thật là hiếm thấy.

Trong chớp mắt ám khí phóng đến rất gần chỉ cách huyệt Mệnh Môn độ chừng một tấc, muốn tránh cũng không được, lùi cũng chẳng xong, chỉ biết nhắm mắt chờ chết.

Từ trong bóng tối vang lên tiếng cười lạnh lùng, tiếp đó có tiếng hét:

- Nằm xuống, nằm sau vào giờ này chính là ngày giỗ đầy năm của mi đó.

Lời nói còn chưa dứt liền thấy bước chân Đặng Tiểu Nhân loạng choạng, thân hình đột nhiên nghiêng qua bên phải, một tiếng keng vang lên, tiếp theo là những thanh âm vui mừng từ trong bóng tối vang đến.

Những tên Đại Nội cao thủ cũng với Cẩm vệ quân đang mai phục trong bóng tối thấy Đặng Tiểu Nhân ngã xuống vội reo hò vui mừng, nghĩ rằng tiểu tử này nếu không mất mạng thì cũng phải bị trọng thương.

Đúng vậy, Đặng Tiểu Nhân đã té xuống nhưng chàng chỉ té có một nửa rồi lại ung dung mỉm cười đứng lên.

Trong phút chốc tiếng la vui mừng chợt chuyển thành tiếng “ồ” đầy kinh ngạc, không một tên Cẩm vệ quân lẫn Đại Nội cao thủ nào có thể nhìn rõ Đặng Tiểu Nhân làm thế nào tránh được những mũi Bạch Mi Châm lợi hại ghê gớm một cách ung dung thư thái như vậy.

Đặng Tiểu Nhân với tài nghệ cao cường muốn cố ý làm cho những gã kia hoảng sợ mất vía một phen, cho nên chàng cứ đứng im không thêm né tránh đợi cho những mũi Bạch

Mi Châm đến thật gần mới giả vờ loạng choạng nghiêng mình sang bên phải để cho những mũi tên độc châm nhỏ xíu vô cùng lợi hại này chạm đúng vào vỏ của thanh Mặc Kiếm đang đeo ngang lưng.

Đây thật là một điều vượt ra ngoài ý liệu của những kẻ đang mai phục trong bóng tối. Chàng quả thật cực kỳ to gan và cũng quá ư là mạo hiểm, vì chỉ cần tính toán không đúng lúc đúng vị trí, chỉ cần sai lệch một chút thì sẽ vô cùng nguy hiểm đến tính mạng.

Bỗng nhiên...

Từ phía sau lẫn phía trước đồng thời vọng đến một tiếng quát:

- Người hãy tiếp thêm món này xem thử.

Chỉ thấy một đạo ngân quang bay vút đến, tiếng gió rít lên bên tai, trước sau có tất cả chín đốm sáng xoay tròn vút đến xếp thành hình chữ phẩm ngay ngắn nhằm vào các đại huyệt ở trước và sau lưng của Đặng Tiểu Nhân lao tới.

Đặng Tiểu Nhân từ lúc lọt lòng tới giờ, chưa từng thấy qua tình huống tương tự như vậy, cho dù chàng thông minh hơn người cũng bị nó làm cho tay chân bấn loạn, không biết tránh đỡ ra sao cho được.

Trong lúc nguy cấp, chợt nghe một tiếng hú dài, thanh âm chấn động bên tai lẹ như chớp điện trong nháy mắt đã thấy bóng người bay tới ánh đao loang loáng cùng với nhuyễn tiên vắt ngang lưng trời tạo nên một trận cuồng phong, tiếng gió rít lên cuốn phăng những chấm sáng bay đi mất tăm mất tích.

Đặng Tiểu Nhân định thần nhìn lại thấy bên cạnh mình có hai người bịt mặt tay chống nhuyễn tiên, người kia hoành ngang đao cùng đi hộ vệ hai bên tả hữu, trong lòng không khỏi vui sướng như điên, cảm kích vô cùng liền cất giọng nói:

- Lão ca ca, các vị làm sao mà đến được đây?

Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu cười ha ha nói:

- Đền kiếm người đi uống rượu.

Thân Đao Trịnh Chính Nhân cũng cất tiếng cười, nói:

- Có phúc đồng hưởng, có họa cùng chịu, nếu không thì kết giao bằng hữu làm quái gì?

Ba người đối đáp cực kỳ thoải mái hầu như quên mất đại địch đang ở trước mặt. Nguy hiểm rình rập tứ phía mà họ vẫn cứ ung dung cười nói vui vẻ, cơ hồ chẳng buồn để ý đến bọn ung khuyển đang ẩn thân mai phục trong bóng tối.

Đại Nội nhị phẩm đại đao cận vệ Thời Thu Cần bị bọn họ chọc tức, giận dữ vô cùng, miệng thở phì phò nộ khí bốc lên dữ dội, hữu thủ phát nhẹ một cái đoạn trầm giọng hét lớn:

- Đốt lửa lên.

Ánh lửa bùng lóe sáng, mấy chục cây đuốc tẩm nhựa thông to bằng cánh tay đã giơ cao lên, ánh lửa sáng rực chiếu sáng lung linh tựa như ban ngày.

Thời Thu Cần cầm kiếm đứng trước mặt ba người lạnh lùng quát:

- Cuồng đồ to gan, dám lớn mật lợi dụng đêm khuya xông vào nơi cấm địa, còn không thúc thủ bó tay chịu trói hay là muốn tìm cái chết.

Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu hét lên một tiếng cắt ngang Thời Thu Cần, lấy tay chỉ vào mặt hăn lớn giọng chửi mắng:

- Hừ! Mi không sợ gió thổi đứt cái lưỡi đống hay sao? Mấy cái miếng sắt vô dụng của người ném vào một xô cho rảnh nợ, mau mau quay về nhà bế hài nhi chơi đùa còn hay hơn nhiều.

Thời Thu Cần nộ hỏa xung thiên, tức khí trầm giọng quát lớn:

- Cuồng đồ to gan, thành Bắc Kinh này còn có vương pháp, há có thể để cho người tự do ngông cuồng nói ra những lời lộng ngôn! Bay đâu lại bắt nó cho ta.

Ba tên Đại Nội cận vệ tay cầm giới đao vội vàng bước ra xông thẳng về phía ba người đang đứng.

Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu cất tiếng cười lạnh lẽo lắc nhẹ đôi vai, thân hình đã bay xéo qua một bên nhanh như tia chớp, thân pháp tựa hồn ma bóng quỷ nhẹ nhàng bay vút lên không, nhuyển tiên đã phóng ra rồi tay rồi lạnh lùng quát lớn:

- Lui!

Hai tiếng bốp, bốp vang lên, bóng nhuyển tiên đã biến thành một đường cong tựa như chiếc cầu vồng bắc ngang trời rồi cuộn tròn một cái. Chợt có tiếng la thảm thiết vang tới, đồng thời tiếng là còn chưa dứt đã thấy ba tên Đại Nội cận vệ tựa như cây bị phạt ngang ngã rạp xuống đất lăn lông lốc trở về chỗ cũ.

Quỷ Ảnh Tử làm cho cả bọn Đại Nội đứng gần đó kinh hãi, vừa đắc thủ được một chiều nên chí khí tăng lên bội phần, lão cứ đứng sững tại chỗ hoành ngang ngọn nhuyển tiên trước ngực, đưa mắt nhìn ra trước lạnh lùng cười nói:

- Cái giống tạp chủng nhà mi lại đây ném thử.

Thời Thu Cần chấn động tâm thần, thấy thủ hạ sợ hãi không dám tiến lên nhưng vì chức trách sở tại đành miễn cưỡng bước lên phía trước trầm giọng thét:

- Người dám coi thường vương pháp cả gan dùng roi đả thương Đại Nội cận vệ. Nói mau, người chịu thúc thủ tự mình trói tay nộp mạng hay đợi bản nhân phải ra tay động thủ?

Nhuyễn tiên trong tay Quỷ Ảnh Tử vút lên một tiếng, quất vào khoảng không tiếp đó mở miệng thóa mạ đối phương:

- Tổ bà nhà mi bốc lên mùi xú uế không sao ngửi nổi, mi chưa thấy quan tài nên chưa đổ lệ, hãy tiếp chiêu nè tiểu tử thối tha kia.

Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu muốn huy động nhuyễn tiên chuẩn bị xuất chiêu, bất ngờ có một bóng người lẹ làng lướt tới. Thần Dao Trịnh Chính Nhân đã đứng chắn trước mặt cất tiếng ha ha nói:

- Xin huynh đệ tạm thời lui qua một bên để ta lo trận này, lấy nó làm cái bia, động tay động chân một chút cho giãn gân giãn cốt.

Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu cười nói:

- Xin mời!

Nói chưa dứt lời Sở Bưu đã thu nhuyễn tiên lui qua một bên, cùng với Đặng Tiểu Nhân đứng ngoài ngưng thần quan sát trận chiến. Dao quang lấp lánh kiếm ảnh vây quanh thoắt chốc Thần Dao Trịnh Chính Nhân và Thời Thu Cần đã triển khai tuyệt học quyết đấu một trận sinh tử.

Thiên Kiều Bát Quái đang ẩn thân trong bóng tối chuẩn bị tiếp ứng cho Đặng Tiểu Nhân cũng mở to đôi mắt chú mục nhìn vào trận chiến không chớp.

Khoái Thu Lưu vốn là người lịch duyệt giang hồ kiến văn rộng lớn, thâm thì nói:

- Nếu như mắt ta không nhìn lầm thì kẻ sử dụng nhuyễn tiên nhất định là Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu danh vang khắp chốn, gây kinh hoàng trong giới võ lâm, còn người đang động thủ chính là "Nhất dạ chi gian, độc đao Động Đình thất thập nhị thủy trại" Thần Dao Trịnh Chính Nhân danh chấn giang hồ.

Trên mặt Giao Vương Bao Tam Nhi thoáng lộ vẻ nghi ngờ, cất giọng hỏi tỏ vẻ không hiểu:

- Hai kẻ một chính một tà đã lâu không thấy xuất hiện trong chốn võ lâm, bây giờ lại tái xuất giang hồ, đột nhiên kết thành một cặp đi sát hai bên hộ vệ thiếu chủ nhà ta, thật khiến cho ta cảm thấy hồ đồ không sao hiểu nổi.

Thình lình...

Tiếng binh khí chạm vào nhau nghe đĩnh tai nhức óc, Thần Dao Trịnh Chính Nhân trở tay xuất đao điểm tới trước ngực Thời Thu Cần chạm phải thanh kiếm đối phương. Thanh loan đao cong mỏng dán chặt vào thân kiếm, hai bên ghì chặt lấy nhau, hữu cước của Trịnh Chính Nhân theo thức Khuê Tinh Thích Cầu, tay thu lệ làng vươn ra nhanh chóng xuất chiêu đồng thời phóng ra công kích.

Ba chiêu nhất tề phát ra mau lẹ tựa như lưu tinh quy hoa, thanh thế kinh người điểm vào các yếu huyệt ở phía trước mặt Thời Thu Cần.

Thời Thu Cần cực kỳ kinh hoàng la lên một tiếng, nhanh lẹ tung mình lùi ra phía sau.

Thần Dao Trịnh Chính Nhân lạnh lùng quát:

- Mi còn muốn chạy hả? Mau nằm xuống đất cho ta.

Lời nói chưa dứt thân ảnh tựa như tia chớp, cánh tay phải lệ làng vươn tới. Năm ngón tay hơi khum vào như cái móc câu chụp Mạch Môn huyết bên cổ tay phải của Thời Thu Cần.

Thời Thu Cần chợt cảm thấy cánh tay phải tê dại, lực đạo bỗng tan biến đi đâu hết. Keng một tiếng, thanh trường kiếm trong tay lão đã rơi xuống đất.

Ngân quang lóe lên khí lạnh lướt tới trước mặt. Thời Thu Cần định thần nhìn kỹ, thanh loan đao tạo nên một luồng tinh quang lấp lánh kề sát tới cổ. Lão nghĩ phen này mình tất chết thôi, liền thở dài một tiếng từ từ nhắm mắt chờ chết.

Tục ngữ có câu "Dân không nên đấu với quan". Đặng Tiểu Nhân thông minh hơn người lẽ tất nhiên càng hiểu rõ hơn ai hết điều lợi hại này, nên vội vàng la lớn:

- Lão ca, không nên đả thương hãn, chúng ta đi thôi.

Bóng nhuyển tiễn cùng với ánh đao quét qua một cái, mấy chục cây đuốc đột ngột bị cuồng phong thổi tới làm cho tắt ngấm.

Ánh trăng lạnh lẽo tỏa xuống, ánh sao mỗi lúc một thưa dần.

Trên đỉnh núi Mâu Sơn, một màn đêm dày đặc lại bao phủ lên vạn vật quanh đó.

Đặng Tiểu Nhân, Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu cùng với Thần Dao Trịnh Chính Nhân đã biến đi từ lúc nào không biết, nhẹ nhàng vô thanh vô tức mà không một ai có thể thấy họ đi bằng cách nào. Thời Thu Cần từ từ mở mắt ra, lấy tay sờ nhẹ trên cổ mình xem chiếc đầu có đổi chỗ chưa, rồi mở miệng hít một hơi dài, đối phương đã đi xa rồi mà đầu mình vẫn còn nằm

yên trên cổ chưa di chuyển sang chỗ khác làm cho lão ta cảm thấy vui mừng, rồi làm bộ giận dữ quát nạt bọn thủ hạ:

- Đồ chết nhất, chúng bay còn sợ cái gì, mau đuổi theo chúng.

Đám thủ hạ thấy vậy sợ hãi nhưng chúng không dám nhúc nhích cứ đứng im tại chỗ tựa như tượng đá.

Thấy bộ dạng tức cười của lão như vậy khiến cho Thiên Kiều Bát Quái đang ẩn mình trong bóng tối không nhịn được, thầm cười hì hì trong màn đêm dày đặc bao phủ mọi vật.

- o O o -